

Škaredé káčatko

Popis aktivity:

Úvod - spoločné prečítanie celej rozprávky.

1. Deti sa rozdelia do skupín po 4-6.
2. Ešte raz si prečítajú text rozprávky a následne si prezrú obrázky v plášti kocky.
3. Do siete kocky podľa textu rozprávky dokreslia dva chýbajúce obrázky.
4. Sieť vystrihnú, zlepia a vytvoria kocku.
5. Gúľajú kockou – ktorý obrázok padne, tú časť príbehu prerozprávajú.
Obmena: Ďalší dvaja zo skupiny povedia časť príbehu, ktorý sa odohral hneď pred a hneď po prerozprávanej časti.

6. Hry:

* Pocity

Jedno dieťa je škaredé káčatko, má zaviazané oči. Ostatné deti chodia okolo neho a šepkajú mu rôzne nepekné vety, napr. Ty si strašne škaredé. Nepáčiš sa mi. Nebudem sa s tebou hrať. a pod. Je dôležité, aby sa v role káčatka vystriedali všetky deti, aby spoznali, zažili a pocítili, ako sa káčatko/človek neprijemne cíti, keď ho ostatní nechcú prijať medzi seba.

Obmena: namiesto škaredých slov deti hovoria pekné vety

* Spoznaj škaredé káčatko

Jedno dieťa je kačacia mama – to pôjde za dvere. Ostatné deti sa rozostavia po triede a všetky budú vydávať rovnaký zvuk (napr. kač-kač). Len jedno dieťa – škaredé káčatko bude vydávať iný zvuk. Kačacia mama musí podľa sluchu zistiť, ktoré z detí je škaredé káčatko.

7. Deti:

vyrobia z farebného papiera – škaredé káčatko
namaľujú – z odtlačky dlane – krásnu labuť

ŠKAREDÉ KÁČATKO

Na starom gazdovskom dvore žila kačacia rodina. Mamka kačka zohrievala vajíčka, z ktorých sa jedného dňa vyďobalo na svet žltučké káčatká – páperové guľôčky. Iba jedno vajíčko bolo väčšie ako ostatné. Vyľahlo sa z neho čudné sivé káčatko.

Mamka kačka krútila hlavou nad tým čudom. „Odkiaľ som len nabrala také zvláštne káčatko!“ vzdychla mamka kačka zakaždým, keď naň pozrela.

Úbohé škaredé káčatko bolo stále čoraz nešťastnejšie. Ostatné sa s ním nechceli hrať, lebo bolo nešikovné. Všetci z gazdovského dvora, aj súrodenci, sa mu vysmievali. „Moje úbohé káčatko“, túlila ho k sebe mamka kačka, „prečo si iné, ako ostatné káčatká?“ A vtedy bolo káčatku najhoršie, potajomky plakalo. Cítilo, že ho okrem matky nikto nemá rád. Bolo veľmi opustené.

Napokon jedného rána na úsvite utieklo káčatko z dvora. Zatúlalo sa k chalúpku, v ktorej bývala stará sedlička. Keďže tá dobre nevidela, myslela si, že je to hus. Strčila ho do klietky, aby jej znášalo vajcia. No škaredé káčatko vajíčka nie a nie zniešť.

„Keď neznášaš vajcia, budeš na pečienku,“ dudrala starena.

Káčatko sa preľaklo, a tak jednej noci, keď gazdiná zabudla zatvoriť dvierka na klietke, utieklo.

Opäť bolo samo. Prišla jeseň. Lístie ožltlo, mraky oťaželi. Raz večer, slnko práve zapadalo, vyletel z krovia krdel' prekrásnych veľkých vtákov. Káčatko nikdy nevidelo také krásne bieloskvúce tvory s dlhými štíhlymi krkami a nádhernými krídlami. Boli to labute. Sťahovali sa na juh, do teplých krajín.

„Ach, keby som aspoň jeden deň mohlo vyzerat' ako ony,“ vzdychlo si káčatko.

„Aspoň jedinký deň, hádam by si ma niekto oblúbil.

Prišla zima a voda v rybníku zamrzla. Namiesto lístia vo vzduchu poletoval sneh. Vietor bol mrazivý a škaredé káčatko sa celé triaslo od zimy. Bolo hladné, pustilo sa hľadať v snehu potravu. Vysilené od únavy kleslo na zamrznuté jazero. Schúlilo sa v kroví a už-už sa zdalo, že celkom premrzne.

Náhodou naň naďabil sedliak a vložil si káča do kapsy.

„Úbožiatko, celé je premrznuté, vezmem ho domov, žene a deťom, postarajú sa oň“, poľutoval ho. Káčatko konečne našlo lásku. V sedliakovom dome prežilo tuhú zimu v hojnosti a teple.

Na jar si sedliak povedal: „Káčatko podrástlo, pustím ho na slobodu, nech si užije voľnosti.“

Káčatko odletelo k rybníku. Sadlo si na vodu a vtom v nej uvidelo svoj obraz.

„To som naozaj ja?“ čudovalo sa.

V tej chvíli zosadli na rybník labute, ktoré sa vracali z teplých krajín. Káčatku hneď svitlo, že patrí k nim, a rýchlo sa k vtákom pridalo.

„Aj my sme labute, ako ty,“ privraveli sa mu priateľsky. „Kde si zimovala?“ vypytovali sa.

„To by bolo na dlhé rozprávanie,“ odvetila šťastne mladá labuť a majestátne plávala so svojimi družkami po rybníku.

„Pozrite sa, aká je tá mladá labuť krásna,“ volali deti z brehu. „Je najkrajšia zo všetkých.“ A šťastná labuť – káčatko na nich veselo zamávala.